

ЗУСТРІЧ У ЦК ВЛКСМ

20 грудня в ЦК ВЛКСМ відбулася зустріч секретаря ЦК ВЛКСМ В. Григор'єва з секретарем Головної Ради федерації соціалістичних спілок польської молоді М. Ольбрихом.

Під час розмови, яка пройшла в теплій, дружній обстановці, були порушені питання дальшого розвитку співробітництва ВЛКСМ і ФССПМ.

орган партійно-радянського виховання ВЛКСМ

ГАЗЕТА ВИХОДИТЬ З 1939 РОКУ.

ЛИСТ НАСТАВНИКА

ВІКОНУЄМО XVII НАКАЗ:

«Наставники немовби передають естафету праці з сучасного в майбутнє... Добре, що комсомол працює пліч-о-пліч з наставниками, всіляко підтримує це прекрасне починання. Слід побажати, щоб рух наставників став масовим, охопив усі куточки країни, всі заводи, фабрики, шахти, будови, колгоспи і радгоспи. Це чудова справа, товариші!..»

(З промови тов. Л. І. Брежнєва на XVII з'їзді ВЛКСМ).

високих врожаїв, готують собі надійну зміну. Володимирів Фролову, Петрові Бігуну, Євгенові Петеру чимало молодих механізаторів бригади зобов'язані не тільки оволодінням хліборобською майстерністю, а й, як сказав, утвердженням в собі високих духовних ідеалів.

Сорок молодих хліборобів у бригаді комсомольського віку. Мають, не скрізь можуть похвалитися таким. Одні нещодавно повернулися з лав Радянської Армії, стали на своє попереднє робоче місце, і наставники не поривають з ними зв'язків. Інші — прийшли із профтехучилищ, з учнівської виробничої бригади Комишуватської середньої школи, з ними теж працюють наші досвідчені механізатори.

Звичайно, виховання гідної і надійної хліборобської зміни — складний і тривалий процес, починається він, безумовно, з перших самостійних кроків молоді людини. Важлива роль у формуванні майбутнього хлібороба належить школі. І ми, механізатори, маємо допомагати їй виховувати у дітей колгоспників любов до праці батьків. Ми повинні стати наставниками юних ще тоді, коли

ня, все життя яких віддане вирощуванню хліба, не байдуже, хто візьме в руки кермо комбайнів і тракторів.

Ми розуміємо свій обов'язок перед молодістю зміною, робимо все можливе, щоб вона була гідною своїх батьків, хоч не кожен з ветеранів може, — і це ми розуміємо, — стати наставником: адже

не кожен володіє наставницьким талантом, вмінням переконати, зацікавити. У колгоспах і радгоспах широкого розмаху набирає змагання між наставниками. При підбитті підсумків змагання між бригадами, господарствами враховують наставницьку роботу. Осць тут інколи ветерани і зараховують механічно у наставників. Скажу відразу, що це не принесе користі. У наставничстві немає місця байдужості, формалізму.

Одне з головних завдань наставника — прищепити своєму вихованцеві творче ставлення до праці. А робити це зможуть лише люди, які самі постійно підвищують свій ідейний і фаховий рівень. Отже, наставник повинен вчитися і самостійно, і на курсах. У нас навчання наставників організоване у спеціальні школи створені районній школі. Перші збори наставників відбулися у серпні. На них було рекомендовано широко застосовувати такі форми виховання молоді, як урочисте посвячення молоді в робітники, колгоспники, вручення першої заробітної плати, дні трудових династій, вечори історії підприємств і господарств, зустрічі із ветеранами війни і праці. Обласна рада профспілок та обком комсомолу затвердили «Положення», де визначені завдання і обов'язки наставників, вимоги до них. А нещодавно відбувся перший обласний звіт наставників. Саме на ньому обговорили проблеми великої ваги, які висували на чергу дня для нас життя.

Перед кожним воно ставить важливі завдання: перед наставниками — щедро передавати юним свій досвід і знання, вчити рости хліб; перед молодими хліборобами — зробити ниву останнього року п'ятирічки буйною і дорідною. Щойно я, юні друзі, повернувся з Москви, де закінчила роботу друга сесія Верховної Ради СРСР дев'ятого скликання. Сесія затвердила план розвитку чародного господарства нашої країни на завершальний рік п'ятирічки. Грандіозні це плани! І хоч цілком реальні але, скажу, вимагають великих зусиль всього радянського народу. Віддамо ж цій справі, дорогі молоді трудівники весь жар своїх сеодець, все вміння, саме на ньому давайте складаємо собі авторитет перед партією, перед Батьківщиною.

ПРИЙДИ ГОСПОДАРЕМ

О. В. ГІТАЛОВ,

бригадир тракторної бригади колгоспу імені ХХ з'їзду КПРС Новоукраїнського району, двічі Герой Соціалістичної Праці, депутат Верховної Ради Союзу РСР

СТЕПАН Степанович Вітченко, Ольга Павлівна Вахмяніна, Павло Микитович Печонкін, Олексій Леонтійович Шатилін. Коли на XVII з'їзді ВЛКСМ Генеральний секретар ЦК КПРС тов. Л. І. Брежнєв повідомив, що за виявлену трудову доблесть, велику роботу по комуністичному вихованню молоді Президія Верховної Ради СРСР присвоїла їм високе звання Героїв Соціалістичної Праці, зал розцвів посмішками, вибухнув оплесками. Посланці комсомолі всіх республік щиро вітали наставників, імена яких нині широко відомі всій країні.

Я надовго запам'ятав тоді зустріч із бригадиром слюсарів-складальників Ленінградського електромашинобудівного об'єднання «Електросила» С. С. Вітченко — одним із зачинателів наставницького руху в країні. А лист до молодих кіровоградців «Честь змолоду» став для мене ніби новою зустріччю з цим великої душі, цікавої долі і неспокойного життя трудівником.

Це про таких, як Степан Степанович, на XVII з'їзді ВЛКСМ говорив Генеральний секретар ЦК КПРС Л. І. Брежнєв: «Наставники — це кадрові робітники, які мають високу майстерність, багатий життєвий досвід, як сказав, талановиті педагоги. Вони з доброї волі, за покликом душі учать молоді працьовитості, майстерності, виховують її на героїчних традиціях...».

І таких, як С. С. Вітченко, сьогодні у нашій країні немало. З них беруть приклад, на них ривняються. Тож не випадково, що звернення відомого наставника не залишило байдужим читачів «Молодого комунара» — і досвідчених наставників, і комсомольців та молоді. Прочитав уважно листа і я. Скажу відверто: зрадів і розхвилювався. Наші погляди співпадають, і, перш за все, згоден я з його закликком до молоді: утверджуйте, юні друзі, себе змолоду, горіть душою у будь-якій справі, беріть, завойовуйте собі авторитет не позою, не модним одягом, а розумом, кмітливостю, чесністю, гордістю в хорошому розумінні. Давайте бій бракоробам всюди — прямо і одверто.

НАСТАВНИЦЬКИЙ рух зародився понад дванадцять років тому в Ленінграді. Щоразу за традицією кращі молоді робітники Ленінграда збираються на своє свято — День молодого робітника. У Палаці праці, у залі, стіни якого чули голос Володимира Ілліча Леніна, відбувається зустріч поколінь: наставники, ветерани праці підтримують міста вручають перехідні Червоні прапори передовим комсомольсько-молодіжним колективам, вітають переможців конкурсів професійної майстерності. Того дня молоді робітники гордо несуть емблеми своїх підприємств. У багатьох з них у пам'яті ця зустріч, це «входження у робітничий клас» залишаються надогою.

Хороша, дорогі друзі, варта наслідування традиція! Не скажу, що у нас, на Кіровоградщині, наставничство надають мало уваги. І раніше досвідчені трудівники встановлювали найтісніші зв'язки з молоддю, вчили її цінувати робочу хвилю, любити працю, постійно підвищувати ділову кваліфікацію і культурний рівень, правильно поводитись у житті. Ті зерна були кинуті у благодатний ґрунт, і паростки успішно проростають скрізь. Інакше не могло й бути. Адже наставничство — життєва необхідність, завдяки якій молоді успадковує

кращі надбання старшого покоління, стає надійною зміною, активним продовжувачем великої справи будівництва комунізму. Тож нині вихованню юнаків і дівчат у кожному колективі приділяють якнайбільше уваги, створюють ради наставників, а питання про наставника спільно вирішують партійні, профспілкові та комсомольські організації.

Проте, наставничство — справа нова, і, безумовно, складна. Тут потрібен творчий підхід. Ні в яких довідниках не знайдеш відповіді на питання про те, як діяти у конкретному випадку.

У перші роки роботи бригадиром я часто оглядав поля разом з агрономом, механізаторами, які доглядали посіви. Перепадало Ілюкці бракоробам, але ні я, ні агроном не докоряли їм. Судячи були самі механізатори, які питали своїх товаришів, у чому ж справа? Ще тоді я відчув, що наставник повинен бути не лише висококваліфікованим спеціалістом, а й вихователем, просто — педагогом! Що важливо задалегідь готувати ветерана зміну. А для цього мало надати юнакам лише професійно-технічну підготовку, навчити їх орати, сіяти, збирати врожай. Повсякчас місце в хліборобському строю молодий механізатор займає тим швидше, чим успішніше вчитель допомо-

же своєму учневі зростати всебічно. На жаль, деякі наставники не завжди послідовні, а, трапляється, не розуміють того, що відбувається з їхніми підопіченими. Забувають, а чи не надають вати індивідуальному підходу. Довелося мені розмовляти з молодим механізатором із сусіднього колгоспу. Юнак охоче пішов вчитися на механізатора, та через місяць розраховувався і, переїхавши до обласного центру, влаштувався на завод. «Розчарувався я роботою, — розповідав згодом мені. — Вважав, що на заводі — інша справа...». Не знайшлося тоді, на початку життєвого шляху, поряд людини, яка б підказала, що згодом, коли хлопцеві оволодіє майстерністю хлібороба, стане цікавіше, прийдуть дні, коли не уявлятиме себе без поля. З ним, правда, розмовляв і, не зрозумівши його прагнень, та запитів, настійно радилі залишатися в бригаді. Доходило навіть до конфлікту. Якби хлопець перекопавши, що хліб вирощувати важко, почесно, що знань бракує, тому й не цікаво, мабуть він залишився б відразу, бо ж повернувся в бригаду і нині працює трактористом.

У ДЕЯКИХ господарств гостро стоїть питання закріплення випускників професійно-технічних училищ на селі. Не завжди добра підготовка випускників, слабкий зв'язок профтехучилищ з колгоспами, для яких вони готують кадри, недостатня увага до запитів молоді з боку комсомольських організацій та правління — все це призводить до того, що окремі випускники працюють не за направленням. Осць саме тут і має сказати своє вагоме слово кадровий хлібороб, допомогти юнакові або дівчині знайти своє місце в житті. Вдалий вибір наставника — запорука того, що у нас буде менше таких, як Малинін, про якого згадував С. С. Вітченко, а в господарстві стане більше ідейно-загартованих, висококваліфікованих трудівників, що працюватимуть за покликом.

Від чедбайляних чи недисциплінованих поки ще йде не застраховані. Та якщо вони є, десь колектив непрацював, чогось недогледів. І потрібно виправляти свою помилку. А щоб це було якомога рідше, слід тримати в полі зору кожного юнака і дівчину окрема, потрібно оточити їх батьківським піклуванням. На мою думку, найкращі результати наставничства приносять там, де вихованням молоді займаються не тільки окремі люди, а в цілому — колектив.

У нашій бригаді близько ста механізаторів. 32 з них вирощують хліб уже по 15—40 років. Про кожного з них, як про фахівця, я б міг сказати чимало корисного. Саме вони, ветерани, майстри

вони тільки пізнають життя, вчать у школі. Більша частина механізаторів нашої бригади, наприклад, вихованці Комишуватської школи. Як цього досягти? А ми постійно підтримуємо зв'язки із школою, підколективом. Допомогли учням обладнати клас механізації, виділили 56 гектарів землі і передали необхідну техніку. Тепер юнаки і дівчата вивчають сільськогосподарські машини не за кресленнями й таблицями, а на практиці. Ветерани і передовики виробництва бажані гості в школі. А під час літніх канікул школярі часто приходять у польовий табір бригади, допомагають збирати врожай. Вважаю, що робимо правильно, надаючи зв'язкам зі школою великої уваги. Нехай хлопці вирощують хліб, ходять біля землі, а ми потурбуємось, щоб у них були хороші наставники.

ПОНАД десять років у нашій бригаді діє школа передового досвіду. Близько дванадцяти тисяч механізаторів приїздили за цей час до нас. Ми не маємо секретів, щиро ділимося досвідом вирощування високих врожаїв сільськогосподарських культур, ефектної експлуатації машинотракторного парку, чіткої організації праці.

В нашій школі формуються характерні, тут і молодого механізатора виховується комуністичне ставлення до праці. Тут оволодівали хліборобською майстерністю бригадир тракторної бригади колгоспу «Росія» з нашого району, Герой Соціалістичної Праці Віктор Андрияш, бригадир комсомольсько-молодіжних тракторних бригад: із колгоспу «Зоря комунізму» Новоархангельського району — лауреат премії Ленінського комсомолу, Герой Соціалістичної Праці Василь Моторний, колгосп «Родина» Ульяновського району — Анатолій Харканій, колгоспу імені Калініна Олександрійського району — делегат XVII з'їзду ВЛКСМ Віктор Галушка.

Колективи, які вони очолюють, з року в рік вирощують високі врожаї сільськогосподарських культур. Аналіз показує, що досягають цього, завдячуючи добре поставленій роботі наставників. Хотілося б, аби таких колективів було більше. І перед нами, наставниками, — завдання, виконання яких дасть нові колективи, нові імена молодих хліборобів, що стануть взірцем для своїх ровесників. Нам, людям старшого покоління,

НА БЛАГО НАРОДУ, ДЛЯ РОЗКВІТУ БАТЬКІВЩИНИ

ВИКОРИСТОВУВАТИ РЕЗЕРВИ

Нам, молодим робітникам, близькі питання, які обговорили депутати Верховної Ради СРСР у Великому Кремлівському Палаці на нинішній другій сесії нашого народного парламенту. Важливе питання про Державний план розвитку народного господарства на 1975 рік — це суто наше питання. Ми, верстатники комсомольсько-молодіжної бригади Надії Щербань з четвертого механоскладального цеху, підтримуємо і схвалюємо внутрішньо-політичний курс нашої партії у сфері дальшого комплексного розвитку усіх галузей народного господарства, по дальшому зростанню виробництва промислової та сільськогосподарської продукції.

1974 рік ставив перед нами великі вимоги. Ми непогано з

ними справились — значно перевиконали свої соціалістичні зобов'язання. П'ятирічний план виконали до XVII з'їзду комсомолу, а в дні його роботи бригада довела середню норму виробітку до 200 процентів на законomenних інструментах та електроенергії. Річне завдання завершено також достроково, до 29 жовтня. Нині трудимося у рахунок червня 1975 року.

З матеріалів другої сесії Верховної Ради СРСР видно, що завдання по розвитку промисловості на завершальній 1975 рік п'ятиріччя ще вагоміші. Це вимагає від нас, робітників, творчого пошуку резервів для підвищення ефективності виробництва з обов'язковою умовою високої якості виробів. Саме з таких позицій ми й беремо соціалістичні зобов'язання на 1975 рік, ударний рік дев'ятої п'ятирічки.

Основний пункт наших зобов'язань — завершити п'ятирічку до 5 грудня 1975 року.

В. ЧУПРИН,
токарь механоскладального цеху № 4 орденів Жовтневої Революції і Трудового Червоного Прапора заводу «Черво́на зірка».

ПЛАНИ ДЕРЖАВИ — НАШІ ПЛАНИ

Натхненною працею радянських людей ознаменований четвертий рік п'ятиріччя. Продобутки визначального року оповістила країну друга сесія Верховної Ради СРСР дев'ятого скликання, за роботою якої з великою увагою слідували всі члени нашої бригади. І наша частка є в загальному успіхові. П'ятирічний план, доведений на колективі, ми виконали

за три роки і десять місяців. Лише в цьому році закінчили будівництво тваринницького комплексу в Онуфріївському районі, здали 110-квартирний житловий будинок в місті Знамянці.

У нас в бригаді встановили тверде правило — кожен приходить господарем на будову. Означає це — несеш повну відповідальність як за інструменти, так і за матеріали, якими працюємо. За рахунок економічного і ощадливого ставлення до них добилися в цьому році економії в півтори тисячі карбованців.

Правильний напрямок визначив наш радянський парламент — завершальний рік п'ятиріччя має бути ударним. Нас, будівельників, це стосується особливо.

В. ШЕВЧЕНКО,
бригадир комсомольсько-молодіжної бригади зв'язувальників-монтажників ПМК № 133 тресту «Кіровоградсьбуд».

ПОЛІПШУВАТИ ЯКІСТЬ ЗНАНЬ

Педагогічний колектив нашої школи палко схвалює матеріали другої сесії Верховної Ради СРСР. В них яскраво виражене піклування партії про дальший розквіт нашої країни, її економіки, підвищення добробуту радянських людей.

В ці дні головна тема політінформацій і бесід — матеріали сесії.

Ми, педагоги, на турботу партії відповідимо вдосконаленням навчально-виховного процесу, боротьбою за якість знань учнів.

Є. ФРОЛОВА,
вчителька Кіровоградської СШ № 14, секретар вчительської комсомольської організації.

П'ЯТИРІЧКУ ВИКОНАНО!

У цеху № 6 Світловодського заводу чистих металів на найпочеснішому місці висить вишита ЦК ВЛКСМ «Крашому комсомольсько-молодіжному колективу». Високу нагороду заслужила комсомольсько-молодіжна зміна майстра Володимира Філіпова наприкінці минулого року. Тоді ж так вийшла думка — переглянути взяті соціалістичні зобов'язання і замість раніше прийнятого рішення: «П'ятирічку — за чотири з половиною роки», визріло нове: «П'ятирічку — за чотири роки!».

І от 5 грудня зміна рапортувала: «П'ятирічку — виконали!».

За ударну працю у визначальному році п'ятиріччя їй було вручене привітання ЦК ВЛКСМ, 13 комсомольців нагороджені значком «Ударник 1974 року». Зараз комсомольці і молодь зміни розробляють та уточнюють свої соціалістичні зобов'язання на завершальній рік п'ятиріччя.

С. ТИШКО,
плавильник Світловодського заводу чистих металів імені 50-річчя СРСР.

Бобринецьке сільськогосподарське професійно-технічне училище № 2 — одне з найстаріших на Україні. Його випускники успішно працюють у колгоспах і радгоспах. Нині училище готує спеціалістів-механізаторів із середньою освітою. Воно має хорошу виробничу базу, оснащену усім необхідним навчальним приладдям класів і кабінетів, досвідчені викладацькі кадри.

На фото: майстер виробничого навчання комуніст Василь Євтихийович КАРПУК (другий ліворуч) проводить практичні заняття з учнями (зліва направо) Віктором ШАРОВИМ, Андрієм ОЛЕКСІЄНКОМ і Віктором ФЕДОРОВСЬКИМ.

Фото Р. СПЕЙКІНА.

XII ОБЛАСНА

Відбулась XII обласна профспілкорова конференція працівників культури.

Доповідь обкому профспілки за звітний період зробив її голова П. Ф. Маслюков.

В роботі конференції взяла участь голова республіканського комітету профспілки

працівників культури, заступник працівника культури УРСР І. Ф. Кравченко.

В роботі конференції також взяв участь і виступив секретар облпрофради А. Д. Сухоцький.

Обрано новий склад обкому профспілки.

Г. ІВАНЧЕНКО,

ОРГАНІЗОВАНО І УРОЧИСТО

ПЛЕНУМ ГОЛОВАНІВСЬКОГО РАЙКОМУ ЛКСМУ

Нині в перших комсомольських організаціях проводиться велика підготовча робота до обміну комсомольських документів. Днями відбувся пленум Голованівського РК ЛКСМУ України.

З доповіддю «Про завдання комсомольських організацій району по підготовці та проведенню обміну комсомольських документів членів ВЛКСМ» виступив перший секретар РК ЛКСМУ Л. Ушаков. Промовець відзначив, що обмін є своєрідним оглядом сил комсомолу, могутній стимул активізації творчої, трудової та громадсько-політичної активності молоді. Така важлива подія у житті Всесоюзної Ленінської Комуністичної Спілки Мелоді повинна сприяти її організаційній єдності, залученню у її ряди юнаків і дівчат.

Уже зараз першими комсомольськими організаціям необхідно переглянути свої резерви та можливість для проведення більш дієвої ідейно-політичної роботи серед молоді. Обмін комсомольських документів повинен пройти в організаційній діловій обстановці, урочисто, стати пам'ятною подією у житті комсомолу.

В обговоренні доповіді взяли участь: **Н. Говорун** — доярка з колгоспу імені Ульянова, **В. Шайда** — плавильник цеху Побузького нікелевого заводу, **В. Косячук** — секретар комітету комсомолу СІТУ № 8, **Л. Максименко** — тракторист з колгоспу «Україна» та інші.

З обговореного питання пленум прийняв відповідну постанову.

У роботі пленуму взяв участь завідувач організаційним відділом райкому Компартії України **М. М. Наконечний**.

На пленумі чітко накреслені завдання та заходи, що стоять перед первинними комсомольськими організаціями стосовно обміну комсомольських документів. Значну увагу було приділено підвищенню продуктивності праці молоді на всіх ланках народногосподарського виробництва.

ДЕНЬ 19 грудня стане довго-

пам'ятним у культурному житті степової Кіровоградщини: відбувся збір творчих спілок, об'єднань і товариств області. Вперше зібратися разом — літератори, художники, композитори, журналісти, митці театру і філармонії, архітектори. Сама подія по-справжньому схвилювала кожного учасника. Різи у них зображувальні засоби. З різним ідуть вони до людей — з віршем, лісею, музичним твором, картиною — та їх єдналим високе ідейне звучання, партійність, до яких прагнуть, та палка пристрасть, з якою ідуть до трудящих і яка має заналити, відкрити, відпочати для життя країні поривання душі, країні його прагнення — і райголовише серед них — бути творцем.

Об'єднані збори, присвячені питання дальшого зростання громадської активності літераторів і митців області, їх завдання по комуністичному вихованню трудящих у світлі рішень XXIV з'їзду КПРС. Постанов ЦК КПРС з питань літератури і мистецтва, рішень травневого Пленуму ЦК Компартії України, відкрив секретар обкому Компартії України А. І. Погребняк.

Обласне літературне об'єднання сьогодні налічує близько 80 обдарованих майстрів і любителів художнього слова, — говорить у своїй доповіді голова обласного літературного об'єднання **В. О. Погрібний**. — Останнім часом працівники цього цеху все більше звертаються у своїй творчості до магистральної в радянській літературі теми — теми громадянської — інтернаціональної дружби радянських народів, теми партії, любові до Вітчизни, самовідданості радянських людей, яку вони виявляють у боротьбі за здійснення рішень XXIV з'їзду. І це зумовлено, безперечно, тим великим політичним піднесенням, яке викликає успішним ходом дев'ятої п'ятирічки, зумовлене рішеннями партії, спрямованими на дальше підвищення громадської активності діячів мистецтва і літератури, її закликом глибоко вивчати та майстерно відтворювати суть і велич історичних звершень радянського народу, освітяти трудові подвиги робітничого класу і колгоспного се-

ТВОРЧИСТЬ — ПЕРЕДНІЙ КРАЙ

Обласні збори творчих спілок і об'єднань

ліяства, показати у повен ріст нашого сучасника.

Думається, що це результат того також, що ми на останніх своїх зборах повели принципову розмову про місце літератора у грандіозній боротьбі, яку веде радянський народ сьогодні на всіх ділянках комуністичного будівництва.

В травні цього року відбувся Пленум Центрального Комітету Компартії України, присвячений завданням партійних організацій республіки по дальшому поліпшенню ідеологічної роботи у світлі рішень XXIV з'їзду КПРС, а одразу після цього — і об'єднаний пленум правлінь творчих спілок і товариств України. Ці події, їх документи іздали творчі інтелектуальні республіки, а в ній і немалий загін митців та літераторів Кіровоградщини, на постійне об'єднання про зростання суспільної ролі художньої творчості, про подальшу активізацію пошуків, спрямованих на прийняття поезією відображення життєвої правди нашої дійсності. Можливо, рано сьогодні говорити про докорінну перебудову в роботі літераторів області стосовно вимог часу, але окремі вдачі у художньому відтворенні нашого сучасника дають право дивитися на перспективу оптимістично. Доповідач називає імена літераторів Федора Непоменка, Леся Косенченка, Олександра Моторного, Володимира Базилевського, Михайла Родиченка, Віктора Шульги, Клавдії Башланкової, Миколи Стояна, Івана Черкашенка та інших, які тепло і задушевно і разом з тим правдиво розповідають про трудівників степового краю, наших сучасників, їх багатий духовний світ.

Все ж до теми праці літератори ще підходять сторожко. Їх активізації мають сприяти зустрічі з читачками аудиторіями, творчі звіти в трудових колективах, поліпшення діяльності літературних груп на місцях.

Журналістська організація області, — відзначає голова бюро обласного відділення Спілки журналістів України А. П. Мостовий. —

налічує нині близько 140 членів. Своєю творчістю вони присвячують живому літопису творців дев'ятої п'ятирічки, боротьбі за дальше піднесення економіки і культурного розвитку Батьківщини. З ініціативи членів Спілки в обласних, міськрайонних і районних газетах порушено чимало актуальних питань.

І в першу чергу це стосується умишко журналістів Кіровограда, Олександрії, Новомиргорода та інших міст і районів області, тов. Мостовий називає імена працівників газет, радіо і телебачення, які повсякденно своєю працею створюють яскравий багатограний образ трудящих п'ятиріччя. Він говорить про першочинні організації журналістів, які мають значно активізувати свою діяльність з тим, щоб надавати відчутну допомогу у професійній підготовці газетарів, збагаченні досвідом, про посилення організаційної роботи редакційних колективів, поліпшення висвітлення ходу соціалістичного змагання, справи комуністичного виховання трудящих.

Важливим питанням активізації творчих зусиль працівників мистецтва були присвячені доповіді голови творчої секції художників **Б. М. Вінтенка**, голови обласного об'єднання самодіяльних композиторів **О. О. Смолянського**, голови обласного відділення Спілки архітекторів УРСР **І. В. Медницького**, виступи голови літстудії «Віс» **В. А. Шульги**, художнього керівника обфільлармонії **В. О. Мануїленка**, поетеси **Клавдії Башланкової**, композитора **К. О. Шутенка**, головного режисера театру імені **М. Л. Кропивницького** **І. В. Казнадія**, художника **С. А. Коваленка**, журналіста **Н. Н. Добріна**.

З промовою на зборах виступив секретар обкому Компартії України **А. І. Погребняк**.

Учасники зборів прийняли розгорнуту резолюцію, спрямовану на дальше посилення ролі творчих спілок і об'єднань області в справі комуністичного виховання трудящих. Увечері учасники зборів взяли участь в літературно-музичному вечорі, оглянули художню виставку.

День планети • В країнах соціалізму • Твій ровесник за рубежем • Шалений світ

МАРШ СИНЬОБЛУЗНИКІВ

Щоранку по цехах і лабораторіях хімічного комбінату «Лойна» імені Вальтера Ульбріхта розтікається 30-тисячний людський потік. Кидаються у вічі сині блузи членів Спілки вільної інженерської молоді.

— Це досить істотно, — говорить один з секретарів парткому Гюнтер Кубах, — Кожному четвертому працівникові не виповнилось ще й 25 років. В успіхах фірми, а випускаємо ми близько 400 назв виробів, немалий внесок молоді. Освічені, висококваліфіковані, вони трудяться на найважливіх ділянках. Блакитний прапор СВНМ майорить над нашим цехом капролактаму, обладнаним найсучаснішими технологічними лініями. Ця ділянка довірена молодіжному колективу. Хлопці систематично виконують норми, випускають продукцію лише відмінної якості. Таких ділянок стає все більше. В 1974 році комбінат повинен дати за планом продукції на 2,4 мільярди марок. Колектив знайшов внутрішні резерви, прийняв зустрічні плани. Завоювали виконати додаткової продукції на суму 27 мільйонів марок. Це тисячі тонн добрив, пального, пластмас і капролактаму, мільйони побутових препаратів, гуми, штучної шкіри.

Паровий цех — серце комбінату. Він виробляє енергію, частково сировину. Тут тон задають також синьоблузники. Лише за перше півріччя в цехах створено дев'ять ударних молодіжних бригад.

— Першочерговим завданням наші хлопці вважають раціональне використання механізмів і економію матеріалів, — говорить секретар комітету СВНМ парового цеху Хорст Крауз. — Ми хочемо зменшити витрати пального, втрати пари. За сім місяців зекончили завдяки раціоналізаторським пропозиціям 15 мільйонів марок.

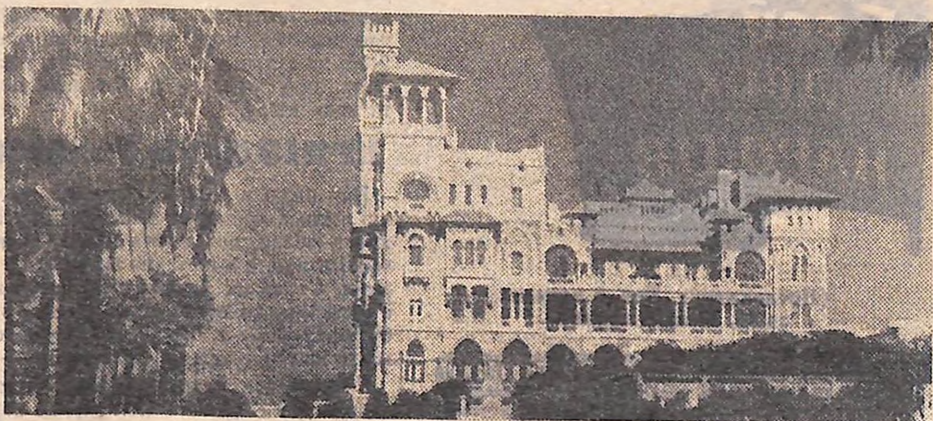
Біографія Хорста — типова для молоді комбінату. Прийшов він сюди в 1968 році за путівкою окружної організації СВНМ. Спочатку був підсобним робітником, одночасно вчився в заводській школі на слюсаря. Через півтора року одержав перший виробничий розряд. Виробництво, яке постійно вдосконалюється, застосування найновішої техніки — все це потребує широкі знання. Хорст пішов навчатись у вечірній технікум.

— Дивлюсь на цих хлопців, і часто думаю — звідки сили беруть, — говорить мені бригадир ремонтників-котельників Арно Мьорль. — Все встигають: і суботники влаштувати, і «рейди бережливих» проводити. Багато хто ввечері навчається в технікумах, інститутах, підвищує кваліфікацію. Їх ентузіазм — результат вихованого народною владою почуття господарської відповідальності за соціалістичну власність, за своє підприємство.

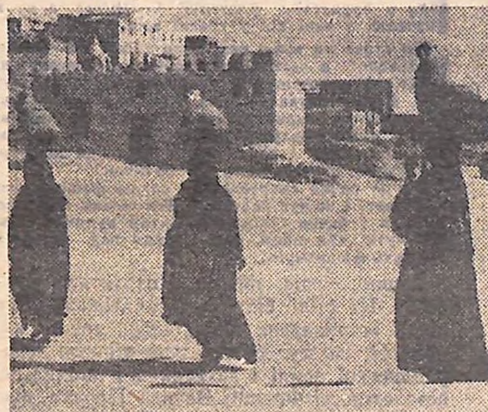
...На околиці селища, на Гусячому Лузі, під час каповського путчу 1921 року конгресово-поціонери розстрілювали робітників, які захищали із зброєю в руках «Лойну». В 1927 році на цьому місці Ернст Тельман відкрив пам'ятник загиблим бійцям. За традицією тепер тут посвячують в робітничі хлопці і дівчат, які прийшли на комбінат після закінчення його професійно-технічного училища. За останні десять років з стін цього училища вийшло сімнадцять тисяч молодих робітників. Всі вони поклялись на вірність трудовому народові і справі загиблих революціонерів. Справи молодих — найкраще свідчення їх вірності клятві.

Л. МИЛОВАНОВ.

Галле — Берлін — Москва.

ЦІ ЗНІМКИ ЗРОБЛЕНІ НАШИМ ГРОМАДСЬКИМ ФОТОКОРЕСПОНДЕНТОМ А. БУДУЛАТЬЄВИМ В ТУРИСТИЧНІЙ ПОДОРОЖІ ПО АРАБСЬКІЙ РЕСПУБЛІЦІ ЄГИПЕТ. ВГОРІ — м. АЛЕКСАНДРІЯ, НАРОДНИЙ МУЗЕЙ. — В МИНУЛОМУ — ЛІТНЯ РЕЗИДЕНЦІЯ КОРОЛЯ ФОРУК. ВНИЗУ — В ЄГИПЕТСЬКОМУ СЕЛИЩІ.

За матеріалами ТАРС, АПН.

- ◆ Вагомі справи молоді з НДР
- ◆ Молоді американці борються за інтереси трудящих
- ◆ «Образи» прихильників холодної війни
- ◆ Південний В'єтнам: Діти без дитинства...

ДИТИНСТВО? ЦЕ КОЛИ ВІЙНА...

Війна зробила півтора мільйона південно-в'єтнамських дітей сиротами. Безпритульні, голодні, вони змушені жebraкувати. Безвихідність штовхає їх на злочини. Дитяча злочинність — це, мабуть, єдина з дитячих проблем, яка хоч трохи непокоїть адміністрацію Тхієу. Запроваджені спеціальні дитячі суди. Лише в Сайгоні вони

винесли за рік більше чотирьох тисяч вироків.

Є ще так звані благодійні притулки. В них знаходиться тридцять тисяч дітей — два проценти всіх безпритульних. Іноземці, відвучи такі заклади, свідчать, що діти живуть напівголодні, в антисанітарних умовах. В один з таких закладів — «В'єтхоа» надходять щотижня двадцять п'ять новеньких. Їх приймають за рахунок померлих...

Сайгонські власті нещадно експлуатують дитячу працю. Підлітки працюють по дванадцять годин на добу, а одержують — копійки. Мийник машин, наприклад, дістає лише один процент фактично заробленого ним — 200 південнов'єтнамських піастрів.

Якщо співставити цю суму з розміром лише «вступного внеска» до школи, який становить 12 тисяч піастрів, то стане зрозумілою недоступність навіть початкової освіти для переважної більшості дітей. Висока вартість навчання виявилась «не по кишені» для половини учнів, які вступили до школи у

1973—1974 навчальному році, і вони змушені були її залишити.

Диктатура, жорстокість і корупція кліки Тхієу, говориться в опублікованій нещодавно заяві Тимчасового революційного уряду РПВ про становище у Південному В'єтнамі, робить життя населення в районах, які перебувають під контролем Сайгона, нещаснішим, ніж будь коли.

О. ОЛЕЙНИК. Ханой.

ФОРУМ АМЕРИКАНСЬКИХ КОМСОМОЛЬЦІВ

У Філадельфії на цьому тижні відбувся III національний з'їзд Союзу молодих робітників за визволення — марксистсько-ленінської молодіжної організації США. 800 делегатів і гостей обговорили підсумки діяльності Союзу за два роки, що минули з часу попереднього з'їзду. Вони намітили програму дальшої боротьби за демократичні права американської молоді і всіх трудящих, проти со-

ціального і расового гноблення, реакції та імперіалізму, за зміцнення розрядки міжнародної напруженості і зміцнення миру в усьому світі.

Союз молодих робітників за визволення був створений близько п'яти років тому. Однак, незважаючи на молодий «вік» Союзу, його ряди, а також його роль і вплив в громадсько-політичному житті країни неухильно зростають. Це — єдина організація молодих аме-

риканців, яка принципово і послідовно бореться за інтереси трудячої і учнівської молоді. І не даром члени Союзу вважають свою організацію ідейним союзником і надійним резервом Комуністичної партії США.

Протягом майже п'яти років члени Союзу молодих робітників за визволення ідуть в авангарді боротьби американських юнаків і дівчат за економічні і політичні права

молоді, проти расизму і расової дискримінації, проти мілітаризму і реакції. Саме тому і зростає популярність Союзу в країні, саме тому, незважаючи на безперестанні нападки і переслідування, зростає його чисельність.

В американських комсомольських гуртках по вивченню марксизму-ленінізму, в організованих Союзом кампаніях за демократизацію громадського життя, в роз-

повсюдженні літератури, яку видає Союз, беруть участь тисячі й тисячі співчуваючих молодих американців.

Нинішній з'їзд Союзу відбувся в той час, коли в Сполучених Штатах загострюється економічне безладдя, коли економічний спад супроводиться швидким зростанням безробіття (близько 3,5 мли. молодих американців віком від 16 до 25 років не мають роботи), коли нестримно зростають ціни на товари широкого вжитку, а ультраправа реакція в країні активізує свої спроби перешкодити

розрядці міжнародної напруженості, і, зокрема, поліпшенню радянсько-американських відносин.

Правлячі кола США проводять політику, спрямовану на те, щоб розколоти робітничий клас, не допустити об'єднання трудящих у боротьбі за свої права. Тому одним з найважливіших завдань Союзу з'їзд вважає досягнення єдності дій молоді в боротьбі проти наступу монополій, на захист трудящих мас, за мир, демократію і прогрес.

Е. БАСКАКОВ.

ЧОМУ МІСТЕРУ СКАЛІ НЕ ПОДОБАЄТЬСЯ ООН?

Представник США в ООН Джон Скалі перетворився раптом у похмурого провісника. Так, наприклад, він передбачає «розпад» цієї організації, якщо «арифметична більшість» буде і надалі подавати і затверджувати резолюції, які «ображають впливову меншість». Американський дипломат навіть патакнув, що його уряд може позбавити ООН своєї підтримки... В чому ж справа? Чому містер Скалі так розгнівався?

Справа в тому, що минули часи, коли країни Заходу могли майже завжди забезпечити собі потрібну кількість голосів в ООН, спекулюючи на атмосфері «холодної війни» і «блокової солідарності». Сама Організація Об'єднаних Націй стала набагато членітнішою за рахунок вступу до неї молодих незалежних країн. Майже всі вони — рішучі противники імперіалізму, колоніалізму і расизму у всіх його проявах. В особі ж соціалістичних країн і, перш за все, Радянського Союзу, вони мають своїх природних союзників.

Потепління політичного клімату на нашій планеті привело до руйнування колись «залізної» дисципліни в середині західних військово-політичних блоків.

Ці зміни і зросле розуміння політичних реальностей зробили колишніх «олів'яних солдатиків» Заходу самостійно мислячими членами міжнародного об'єднання, де все більше утверджуються принципи мирного співіснування.

Розвиток цього процесу підтверджують такі рішення Організації Об'єднаних Націй, як засудження агресії Ізраїлю проти арабських країн, визнання законних прав народу Палестини, засудження апартеїду в ПАР і жахливих порушень прав людини в Чилі.

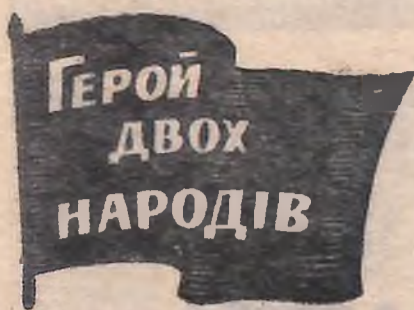
Хто ж опинився в цій напелітвованій «меншості», від імені якої виступає в ООН містер Скалі? Расистський ПАР, воєнний режим Чилі, воєнничі сіоністи Ізраїлю. Уряди згаданих держав теж не задоволені діяльністю ООН. Зокрема, генерал Піночет не знайшов ніяких інших «аргументів» проти резолюції з вимогою припинити утиски прав людини в Чилі, як обур-

ившись з абсурдними інспіраціями на ООН, звинуватити її в тому, що вона, мовляв, до надзвичайних меж «інфільтрована комуністами» і стала осередком «радянської підступності». Щось на зразок цього, втримане в душі гірших часів «холодної війни», можна почути і від інших «ображених».

Але подібна демагогія нікого ошукати не може. Зростає позитивна роль ООН у світових справах радує всіх, кому не байдужі свобода, демократія, незалежність і соціальний прогрес. Консолідація позицій держав соціалістичної єдності та країн Африки, Азії, Латинської Америки, які розвиваються, важливий фактор у зміцненні миру і безпеки на нашій планеті, в боротьбі за торжество принципів мирного співіснування.

Ю. ГВОЗДЕВ.

Г. ПІДЛАСКО.

(Продовження. Поч. в номерах за 17, 19 та 21 грудня).

ДУХ І ВИМОГА ЧАСУ, продиктовані життям, мислення і прийнята постанови штабу. Перший пункт її заповідає створення окремого штабу керівництва радянськими партизанами на території Франції. Постановою зобов'язано активізувати діяльність партизанських загонів, сформувати на честь звільнення міста Вінниці від фашистських окупантів окремі загони і назвати його «Винницьким», привести до присяги усіх і налагодити постійний зв'язок з усіма концтаборами і сприяти звільненню полонених, вести рішучу боротьбу із зрадниками і провокаторами.

Василь не доїхав до призначеного місця. По дорозі його схопили гестапівці і негайно ж доставили в Аррарську фортецю Сен-Нікеса, в ту ж фортецю, з якої він у травні втік.

Він стояв на краю рову біля стіни цієї тюрми, вбудованої в часи середньовіччя і дивився на сонце, яке, скокуючись за обрій, падало над світом. Каті нерували. Вони ставили свою жертву обличчям до закривавленої стіни, але нескорений Василь знову повертався і дивився їм в очі, дивився на сонце. А воно, ніби у відповідь за добро землянина, не квапилось на спочинок.

Він не бачив смертельного вогню фашистських гаубиць, і не чув пострілів. Він співав «Інтернаціонал» і бачив сонце. Прошпиганий кулями, встиг крикнути: «Ти зійди, сонце, зійди над світом!». «Смерть фашизму!».

І воно, сонце, зійшло, і озолотило ім'я героя. На стіні біля якої закатовано патріота, встановлена меморіальна дошка, яка нагадує, що тут розстріляно вірного сина радянської землі і захисника національної незалежності Франції Василя Порика, якому тоді виповнилось двадцять чотири роки. Така ж меморіальна дошка встановлена і другові Порика Василю Доценку, якого гітлерівці стратили ще раніше, трагічного травня, коли їх схопили у Дрокурі.

В Еннен-Льетарі, де поховано відважного партизана, встановлений із червоного граніту пам'ятник з виспіваною п'ятикутною віршою. В центрі зріки обличчя безсмертного товариша Базіля, ім'я якого соколом облетіло землю кулю і стало символом мужності і відваги, волі до життя, безсмертної відданості Батьківщині Великому Жовтню. Автор пам'ятника, українські радянські скульптори Галина Кальченко і Валентин Зноба та архітектор Анатолій Ігнащенко потурбувались, щоб дорогий образ героя-комуніста освітлювався сонцем, звідки б воно не світило. Ті, хто залишився жити, виконали Василю бажання.

Взимку і влітку, восени і навесні можна бачити біля могили червоного командира подружжя французів Офрр. Василь називав мадам Емілію Офрр своєю «французькою мамою». Вона з чоловіком оберігала його, як рідного сина. Теж приходять обоє сюди, щоб покласти до підніжжя монумента живі квіти.

ПРИЗДІТЬ У ПОРИК

При в'їзді в село вас привітають лелеки, що всілих праворуч арки. Вони не вилітають з гнізда, хоч мають крила. То не звичайні птахи, а майстерні виготовлені умільцями. Справжні лелеки прилітають весною і гостують до осені. А ці приваблюють в будь-яку пору і символізують мирне і гомінке життя тутешніх господарів.

Село велике, затишне. Воно об'єднує колишні два села — Соломірку, де народився Василь, і Клітище, і має назву Порик. На честь Героя Радянського Союзу і національного героя Франції Василя Порика.

З Хмільницького тракту в село веде бруківка. Обабіч неї — молоді черешні, клени, тополі. Не в село йдеш-йдеш, а в казку.

Тут усе приваблює, усе нагадує легендарного товариша Базіля. І найбільше — центр села, котрого, щоб і захотів опрошкувати, ніяк не обминеш. Великий майдан, а посеред нього — сучасний Палац культури. Він па виду у всіх жителів. Сюди приїжджають відомі артисти і художні колективи з усіх усюд — Києва, Ленінграда, Кишинєва, Алма-Ати, Сибіру, Прибалтики, навколишніх міст і сіл з концертними програмами, виставами. Мають що показати своїм землякам нащадки Порика, місцеві аматори сцени. Приїждять туристи, сюди йдуть на ескурсії.

В Будинку культури розмістився меморіальний музей Василя Порика. Під музей господарі села відвели весь другий поверх, де виділяються одинадцять окремих за розділами залів. Партизна організація, сільська Рада, правління місцевого колгоспу не поспунали і зробили дуже багато для обладнання музею в сучасному стилі: оригінальне розміщення стендів, діорами, художнє оформлення, самі експонати захоплюють від початку до кінця. Велику подяку жителі села висловлюють працівнику Вінницького обласного краєзнавчого музею Я. В. Кисельову — знавцю своєї справи і другу Василя. Це ж він разом з солонмирським хлопцем поступив в Одеське піхотне училище імені Ворошилова, в одному підрозділі з ним був направлений спочатку в Ахтирське, а потім в Харківське піхотне училище і закінчив його в чині лейтенанта. Обоє їх, комуністів, в числі інших кращих офіцерів зразу ж після закінчення училища направили в Київ. Звичайно, що Йосип Володимирович Кисельов не міг бути байдужим до увіковічення пам'яті друга і зробив для цього чимало. І продовжує робити: відшуковує документи і особисті речі героя, його друзів-командирів, з якими навчався і боронив Вітчизну від її ворогів. Недавно, скажімо, йому вдалося віднайти єдиний оригінал фотографії, зробленої в Харківському піхотному училищі. На ній видно курсанта Василя, його батька, котрого було запрошено на відвід сина — відмінника навчання — і побувати в училищі. Третім на фото — начальник училища Щерстов.

Завітаймо в першу кімнату музею. В очі впадає портрет героя у формі радянського лейтенанта. Знаєтьс, що він ось-ось зійде з нього і привітається по-мишкю і теплим потиском руки і запитає: «Як живете, земляки?».

Найдішніший експонат — власна гармошка, котру купував з клітищенським другом Дмитром Кондратиюком в Уладівці. Старенька дохрядка. Досить глянути на неї, як мимоволі чуєш улюблені Василю мелодії: «Із-за острова на стрежень», «Три танкісти», «Сонце низенько», «По долинам

и по взгорьям», «Ой, допнув обруч»... І вже веслуєш по Волзі-спішню, штурмуєш сошки, де засіли біляки, мішшини до коханої, найкращої у світі дівчини, даєш «лиха закаблукам»...

Особиста річ Василя — школяра і студента технікуму — фотоапарат. На той час рідко хто мав таку річ. Йому ж подарували його за перемогу в районних спортивних змаганнях серед школярів, коли навчався в Журавному. В експозиції — фотографії батьків, брата і сестер, книги, якими користувався, чимало фотографій з тодішнього життя колективістів села. Серед них — молотарка, яку одержали вони в 1928 році. На цій молотарці, уже в юнацькі рони, любив працювати Василь.

«Якось це в нього виходило особливо вдало, — кружить очі друг Порика місцевий учитель Андрій Рибак. — Коли він подавав сиопи у барабан, то машина не «рвалася», а рівномірно, мов настроєна гітара, гула, коштуючи безперервний потік м'яса. Дізната радлі: «О, тепер молодотимо, Василь став на помісті!». І вони молодили з пісню, давали Батьківщині хліб, виплеканий колгоспною родиною».

Фото приміщення школи, куди вперше пішов по науку маленький Порик, і пошених портфель, який у шостому класі замінив хлопцеві полотноу торбину, заплямовану чорнилом.

А це фотографія першої вчительки героя Ніни Іванівни Соколовой. Викладала російську мову та природознавство, активна підпільниця-партизанка. Разом з чоловіком Вячеславом Вікентійовичем брала участь у партизанському русі на Україні.

— Пам'ятаю Васю і горджуся ним. Жвавий хлопчина був, з рудуватим чубчиком і ростом отакій, — показала рукою собі до пояса. — Він сидів на другій парті біля вікна, уважно слухав усе, про що йшлося на уроках, і запам'ятовував. Одним з перших навчився читати і писати. На перервах діти часто організовували ігри. І тут, звичайно, не обходилось без неприемностей. Який наш директор привів до мене заплаканого учня з третього класу — Василь ходив тоді у другий. — Подивітьс, що натворив ваш Порик, — сказав він. — Учня старшого себе набив. Василь стояв без тіні клопоту.

— Навіщо підняв руку на свого товариша? — питаю. — Бо він болтув. Усі подолали високе дерево, а він злякзвся, гру зірвав.

За негідну поведінку ми покарали Василя, але глибоко в душі я була незгодна з цим, поділялась думками з директором. І той підтримав: «Найстрашніше, — сказав він, — коли школа для партії і державі опієніого болгуза».

(Закінчення в наступному номері).

На фото: пам'ятник ПОРИКУ в Еннен-Льетарі; (вгорі); група студентів Бобринського сільськогосподарського технікуму перед поруддям Василя Порика.

25 СЕРЕДА

ПЕРША ПРОГРАМА. 9.05 — Кольорове телебачення. Ракс кова гімнастика. (М). 8.20 — Новини. (М). 9.30 — Кольорове телебачення. Програма мультфільмів. (М). 10.00 — Кольорове телебачення. «Морські порота». Телевізійний художній фільм. 1 серія. (М). 11.05 — Концерт майстрів мистецтв. (М). 11.50 — Кольорове телебачення. «Кинжова подлірй Рибак». — Коли він подавав сиопи у барабан, то машина не «рвалася», а рівномірно, мов настроєна гітара, гула, коштуючи безперервний потік м'яса. Дізната радлі: «О, тепер молодотимо, Василь став на помісті!». І вони молодили з пісню, давали Батьківщині хліб, виплеканий колгоспною родиною». Фотоприміщення школи, куди вперше пішов по науку маленький Порик, і пошених портфель, який у шостому класі замінив хлопцеві полотноу торбину, заплямовану чорнилом. (Львів, Херсон). 18.00 — «День за днем» (Кіровоград). 18.15 — «На фінші четвертого, визначального». (Кіровоград). 18.30 — Кольорове телебачення. «Народна творчість». Телеогляд. (М). 19.15 — Фільм-прізери XVII Лейпцигського міжнародного фестивалю документальних і короткометражних фільмів. (М). 19.55 — Телевізійний художній фільм «Морські порота». 2 серія. (М). 21.00 — Програма «Час». (М). 21.30 — М. Зарудний. «Пора жовтого листя». Вистава Кіровоградського музично-драматичного театру імені М. Кропивницького. (Кіровоград).

ДРУГА ПРОГРАМА. 17.00 — «Наука — сьогодні». (М). 17.30 — Кольорове телебачення. «Творчість юних». (М). 18.00 — «Орбіта дружби». (Харків). 18.30 — Релігія, оголошення. (К). 18.40 — Кольорове телебачення. «Палітра». (К). 19.00 — Програма «Вісті». (К). 19.30 — Дж. Верді. «Травата». Вистава. (К). В перерві — «На добраніч, діти!» і вечірні новини. (К). 22.00 — Програма «Час». (М). (Відеозапис).

26 ЧЕМБЕР

ПЕРША ПРОГРАМА. 9.05 — Кольорове телебачення. Ракс кова гімнастика. (М). 9.20 — Новини. (М). 9.30 — Кольорове телебачення. «Творчість юних». (М). 10.00 — Кольорове телебачення. «Морські порота». Телевізійний художній фільм. 2 серія. (М). 10.20 — Програма документальних фільмів. (М). 16.15 — «Спіддружність соціалістичних країн». Республіка Куба. (М). 16.45 — «Школов школа». (М). 17.15 — Кольорове телебачення. «Веселі старти». (М). 18.00 — «На фінші четвертого, визначального». (Кіровоград). 18.15 — «Ростині зміну». (Кіровоград). 18.30 — «Лейпцигський університет мільйонів». (М). 19.00 — Програма «Вісті». (К). 19.30 — «П'ятирічку виконаємо достроково». (М). 19.45 — Кольорове телебачення. «Це ви можете». Вікторіана. (М). 21.00 — Програма «Час». (М). 21.30 — Телевізійний фільм-концерт «Майя Плесецька». (М). 22.45 — Новини. (М).

ДРУГА ПРОГРАМА. 18.30 — Реклама, оголошення. (К). 19.00 — «Граї, мій баяне». (М). 19.30 — Кольорове телебачення. «Екран молоді». (К). 20.45 — «На добраніч, діти!». (К). 21.00 — Програма «Час». (М). 21.30 — «Новини кіноекрана». (К). 22.30 — Вечірні новини. (К).

Редактор В. ПОГРІБНИЙ.

Люди — люди: час

ЧАРІВНИК ПЕНЗЛЯ

ДО 175-РІЧЧЯ З ДНЯ НАРОДЖЕННЯ К. П. БРЮЛЛОВА

О. М. Горький вважав художника Карла Павловича Брюллова гідним стояти поруч з О. С. Пушкіним та М. І. Глінкою. Він був найвідомішим і найпопулярнішим російським художником першої половини минулого століття, про нього складались легенди. Десять років він вступив до Петербурзької Академії художеств, яку закінчив з великою золотою медаллю. Це давало йому право на поїздку за кордон. В академії роботи К. П. Брюллова неодноразово одержували високі нагороди. Наприклад, за картину «Нарцис, який милається собою у воді» в 1819 році художник був удостоєний малої золотої медалі. Молодий художник в 1822 році відїжд-

жає до Італії, де створює велику кількість портретів і малюнків на італійські теми, серед яких і такі відомі, як «Італійський ранок», «Італійський полудень» та інші.

На батьківщину він повернувся автором знаменитого полотна «Останній день Помпеї», де зображується трагедія, викликана виверженням вулкана Везувія. У задуші художника було бажання відтворити історичний конфлікт, пов'язаний з жорстоким придушенням визвольного руху в Європі.

Герцен називав картину Брюллова «найліпшим витвором російського живописця», бачив алегорію дикої, нерозумної, жорстокої сили, яка знищує людей, так само, як і при політичній атмосфері в Росії за царювання Миколи I.

Карл Павлович Брюллов написав більше 80 портретів сучасників, в яких досяг значних успіхів в реалістичному, психологічному зображенні людщини. Його парадні портрети сповнені радощів життя, повнозвучних фарб, романтичного настрою. Художник розкриває складність характеру таких визначних людей свого часу, як В. А. Жуковського, І. А. Крилова, О. К. Толстого. Видатний російський художник любив музику, літературу, тісна дружба пов'язувала його з М. І. Глінкою, О. С. Пушкіним. Він любив свободу і допоміг їй одержати відомому поетові, своєму учневі — Т. Г. Шевченку.

Роботи К. П. Брюллова знають і люблять люди всього світу, вони належать до скарбниці російського та світового образотворчого мистецтва.

М. ПОЖНОВ, інженер-конструктор Головного спеціалізованого конструкторського бюро по ґрунтообробних та посівних машинах. м. Кіровоград.

Наша адреса і телефони

316050, ГСП, Кіровоград-50, вул. Луначарського, 36. Телефони: відповідального секретаря та відділу комсомольського життя — 2-45-35, відділу пропаганди, відділу листів і масової роботи — 2-45-36, відділу військово-патріотичного виховання та спорту — 2-46-37.

Друкарня ім. Г. М. Димитрова обласного управління у справах видавництва, поліграфії і книжкової торгівлі, м. Кіровоград, вул. Глінки, 2.